

Ο ΓΕΩΡΓΑΝΤΑΡΑΣ.

ΠΟΙΗΜΑ.

ΞΕΛΕΥΚΣΧ / ΣΦΟΚΟΥΚΙΚΩΝ

ΙΑΚΩΒΑΤΕΙΟΣ
ΔΗΜΟΣΙΑ ΚΕΝΤΡΙΚΗ ΒΙΒΛΙΟΘΗΚΗ
ΜΟΥΣΕΙΟ ΛΗΞΟΥΡΙΟΥ

Ο ΓΕΩΡΓΑΝΤΑΡΑΣ

ΩΔΗ Α.

Μούσα πού ἀπ' τὸν Ἐλικώνα
πήδησες εἰς τὸ Ληξούρι,
καὶ εἰς ἓνα ἀχυρῶνα
πέτυχες ἓνα γαϊδούρι,

Ἦδὲ ροκάνιζε πλεξούαις
ἀπὸ σκέρα καὶ κρομμύ' ἰα,
καὶ σαπολαχάνων φλοῦ αις
καὶ πέντ' ἕξη μάτζ' ἀντίδια.

Ἵψηλό λιγνὸ γαϊδούρι
καμπουρομακροκάνιαρη
πού εἶχε βουλωμένη μέυρη
κ' ἐτ' ἰνοῦσε μὲ παμάρι,

Ξεσαπάρωτο μακροῦτη
μὲ κομμένη τὴν οὐρία
μ' ἓνα στόμα ἔπου χούπει
ὄλα τὰ Κεραλάρια.

ΙΑΚΩΒΑΤΕΙΟΣ
ΔΗΜΟΣΙΑ ΚΕΝΤΡΙΚΗ ΒΙΒΛΙΟΘΗΚΗ
ΜΟΥΣΕΙΟ ΛΗΞΟΥΡΙΟΥ

Δέν μοῦ λές καλή μου φίλη
 τί σέ ἔφαγαν οἱ φύλλοι,
 κι' ἄφες τὸ χρυσό σου θρόνο
 νὰ ἐπισκεφθῆς τὸν Ὄνο;

Ο ΤΕΡΡΑΤΑΡΑΣ

Μπα! σοῦ παραξενοφάνη
 φίλεμ' αὐτὸ τὸ ταξίδι
 ὅπου μία Θεὰ κάνει,
 καὶ ζητεῖς λόγον νὰ δίνῃ;

Ἄλλ' ἄς εἶναι, εἶσαι φίλος
 τὴν ἀπορίαν σου θὰ λύσω
 δὲν ἐπιθυμῶ ἔς τὸ χεῖλος
 τῆς ἀγνοίας νὰ σ' ἀφήσω.

Σ' τῆς Κεφαλλονιάς τὴν Πάλῃ
 κάμποσ' εἶναι τόρα χρόνοι
 ὅπου ἔπεσε μορτάλι
 κ' ὀλιγόστευσαν οἱ Ὄνοι.

Χάρις ἕνας γερο . . . Βάτος
 ποῦ συζεύχθη μιὰ πωλάρα
 καὶ ἐγέννησε ὅσαν γάτος
 μία γαῖδουροτριάρα.

Τρία εἶναι τὰ γαῖδούρια
 ζοῦν δὲ ὅλα ἀγαπημένα
 ἀπ' τὴν ἐσοχὴ εἰς τ' ἀχούρια
 στρέφουν ὅλα ἀραδιασμένα.

Τὸ ἕνα τ' ὀνομάζουν . . . Λάμπη
 ἡμεροπλὴν χτικιασμένο
 γαῖδουράγκαθα οἱ κάμποι
 τό χορταίνουν τὸ καῦμένο.

Τ' ἄλλο λέγουν . . . Κολεττάκη
 γιατί τρώγει κολοκάτζαι
 χαύτει μ' ἕνα στοματάκι
 δέκα κρομμυδίων μάτζα.

Ἠλὴν τὸ ὕστερ' ἀπ' τὰ τρία
 τί νὰ σοῦ εἰπῶ; Τρομάρα!
 Τέρας εἰς τὴν εὐμορφία
 τ' ὀνομάζουν Γεωργαντάρα!

Ἄν καὶ φυσικὰ γαῖδούρι
 εἶν' ἀφύσικο ζῶ ὅμως
 ἔχει Ἐσκημῶου μούρη
 νὰ τὸ βλέπῃς εἶναι τρόμος!

Ἐχει ραγκουτάγκου στόμα
 τῆς καμήλας δύο χεῖλη,
 κι' ὡς νὰ τρέφεται μὲ χῶμα
 ἔχει κύτρινο προφίλι.

Δυὸ σπηλαιῖς ἔχει ρουθούνια
 σὲ μιὰ μύτη πλακωμένη,

ἸΑΚΩΒΑΤΕΙΟΝ
 ΔΗΜΟΣΙΑ ΚΕΝΤΡΙΚΗ ΒΙΒΛΙΟΘΗΚΗ
 ΜΟΥΣΕΙΟ ΛΗΘΟΥΡΙΟΥ

Με τὸν λάρυγγα ἀγκαρίζει ὅτι
με τὴν μύτη βουβουρίζει
με τὰ χεῖλη μισουρίζει
με τὰ σάγωνα γαυγίζει.

Ἔχει μάτια δύο ὀστράδα, ἓν
μέτωπον οὐραγκουτάνου
ἀκανόνιστα δύο φρύδια
ἔς τὸ μετώφριον ἀπὸ πάνου.

Ἔχει δόντια ἀγριοχοίρακι
ἢ ἀνὸς ἀγριογάτου
ἔς τὰ σαγόνια γύρου γύρου
τὸ παιδί αὐτοῦ τοῦ Βάτου.

Κι' ὅλα αὐτὰ σ' ἓνα κεφάλι
μακροστρογκυλοσφισσμένο
ὅπου πύργαι δύο μεγάλοι
τό'χον τεθωρακισμένο.

Ἦται δύο αὐτὰ ἀπὸ γκούτα—
—πέρικκ ὅπου ἀνεβάζει,
καὶ σοῦ λέγει καὶ ἰδοὺ τὰ
καὶ εὐθὺς τὰ κατεβάζει.

Ἄλλοτε τὸ ἐν ὑψάνει
καὶ τὸ ἄλλο εὐθυγραμμίζει,
καὶ σωστὴ ἴσῃ τὰ τευτάνη
ὀρθὴ γωνία σχηματίζει.

Ἄλλοτ' εἰς περισπωμένη
τ' ἀναμετασχηματίζει, μαρὰ
καὶ ποτ' ἀργαλὸ ὑφαίνει
καὶ ταῖς μυταῖς ἀερίζει.

Σχηματίζει τὴν ὄξειαν
καὶ τὴν ὑπογεγραμμένην
τὴν φιλήν καὶ τὴν δασεῖαν
κι' αὐτὴν τὴν ἐγγεγραμμένην.

Καὶ τῆς μούρης του τὸ Θῆτα
μὲ τ' αἰτία του διαγράφει,
καὶ σ' τῶν νύτων του τὸ Βῆτα
ὑπογράφει καὶ ἐγγράφει.

Τὸ κεφάλι του στήριζει
σ' ἓνα σβέρκο τῆς φαλακῆς,
κ' ἐν ἀνάγκῃ τὸ γυρίζει
ὡς τὸν Πύθ' ὁ Διογένης.

Ἔχει τοῦ βοδιοῦ τοῦ ὤμοιο
καὶ τοῦ βουβαλιοῦ τὸ στῆθος,
ὅταν προβατῆ σ' τοὺς δρόμους,
φεύγει τῶν παιδιῶν τὸ πλῆθος.

Ἄμα τὸ ξεταμνῶσθαι
καὶ ἐλευθερῶν τὸ δόσθαι,
καὶ τὰ δύο αὐτὰ προτείνει,

ΙΑΚΩΒΑΤΕΙΟΝ
ΔΗΜΟΣΙΑ ΚΕΝΤΡΙΚΑ ΚΑΙ ΛΑΙΚΑ ΣΤΑΔΙΑ
ΜΟΥΣΕΙΟ ΛΗΘΟΥΡΙΟΥ

Πλὴν τὸ βούνευρ' ἄμα νοιώση.
νὰ ἐφαρμωσθῆ σ' τὰ νῶτα
κουβαρόνει ἀντὶ ν' ἀπλώση
γίνεται βρεμμένη κόττα.

Δίπουν φίλε καὶ τετράπουν
τρίπουν γίνετ' εἰς ἀνάγκας
καὶ μονόπουν καὶ πεντάπουν
τὸ θαυμάζει καὶ ὁ Κάγκας.

Στοὰ γίνεται με στήλας
κρεμαστάς καὶ βασισμένας,
τοῦ Οἰητείου τὰς δύο πύλας
βλέπεις διαγεγραμμένας.

Κι' ὑπὸ τὴν στοὰν σκιάζει
τοὺς γαῖδουροαδελφούς του,
ὅταν τοὺς προετοιμάζει
ν' ἀντιτάξῃ σ' τοὺς ἐχθρούς του.

Τέρας εἶναι καὶ Γκισκίνη
καὶ σωστὴ τετραποδότης,
ἀντὰ μέλη του ἐκτείνῃ,
πρέμει ὁ Παραμυθιώτης.

Ἐλικοκινήτου σχῆμα
ὅταν θέλῃ ἀναλαμβάνει
καὶ δεκάξῃ παραρῆμα
μίλια Ἀγγλικά κάνει.

Ἐλικά ἔχει τὴν οὐρά του
τροχοὺς ὅλα τὰ ποδάρια,
καὶ κουπιά τὰ δυὸ αὐτῆς
διὰ λέμβους τὰ σαμάρια.

Λεβιάθαν τῶν τεράτων
λεβιάθαν τῶν Παλαίων
λεβιάθαν περαμάτων
λεβιάθαν Ληξουρέων.

Φόβητρον τῶν Παξηνέων
φόβητρον καὶ τῶν νηπίων
φόβητρον τῶν Κερκυραίων
φόβητρον καὶ τῶν ἐγκύων.

Με αὐτὴ λοιπὸν τὴ χάρι
θέλοντας ὁ Ζεὺς νὰ παίξῃ,
εἶπ' ἄς γίνουν τρεῖς γαϊδάροι,
κι' ὅστις θέλει ἄς διαλέξῃ.

Ἄς διαλέξῃ ν' ἀγωγιάση
νὰ φορτώσῃ ἄς διαλέξῃ,
ἄς διαλέξῃ ν' ἀγοράσῃ
νὰ γαῖδουροπαρატρέξῃ.

Τοῦ Διὸς τὴν ἀλμπαζία
ζήλευσα κι' ἐγὼ ἢ Μοῦσα.
κι' ἄφησα τὴν Πιερίαν
σὲ Λεξοῦρι εὐθύς δραμοῦσα.

Ν' ἀγοράσω ἀπ' τοὺς τρεῖς ἓνα,
παιητὴ νὰ σοῦ τὸν κάμω,
νὰ κρατῇ χαρτὶ καὶ πένα
καλαμάρι μὲ τὴν ἄμμο.

Γιατὶ δὲν εἶν πολλοὶ χρόνοι,
ὅπου ἄλλοι δύο ὄνοι
δύο νήσων τοῦ Αἰγέως
ἔφαλλαν ὄδαξ Ὀρφέως.

Ἐξαρχόπουλος ὁ πάνυ
ἐμπνευσθεὶς δεινὸς ἐφάνη,
καὶ Σερφίσιος ὁ μάλα
ἔφαλλ' ὄλα μέλι γάλα.

Διατὶ καὶ τὸ Ληξούρι
ἀφοῦ ἠθέλησεν ὁ Δίας
νὰ μορλώσῃ ἓνα γαῖθούρι
νὰ μὴν πιῇ τῆς Κασταλίας,

Νάματα τὰ δροσώλας
τ' ἀποφασίσα θὰ γείνηται
εἶν' ἐτοιμασμένα ὄλα,
νὰ το τὸ γαῖθούρι πίνει!

Κι' ὡς ἐκ Οὐλύματος τὸ ζῶον
σ' τοὺς δύο πόδας ἀνορθώθη,
καὶ ἐστέναξε μὲ γόον!
Ἄνομισα πῶς παλουκώθη.

Ἀνορθώθη καὶ ἐπήδα, ἵκε δὲ
οἷστρος τὸ εἶχε θαυμάσει, εὐκ
κι' ἔστρεφεν ὡς τὴν πηξίδα τοῦ
ἔταν τὸν μαγνήτη χάστη.

Τότ' ἡ Μοῦσα τὸ ἐλυπήθη
ἄρκει εἶπε τόση δόσις,
μὴ θαιραμοῦθ' ἐφοβήθη
τοῦ ἄρκει αὐτὴ ἡ πόσις.

Πλησιάζει τὸ χαϊδεύει
καὶ ε' τὸ οὖς του ψιθυρίζει,
τὸ φουξ τὰ μαγκανεύει
τοῦτο παύει νὰ γυρίζη.

Καὶ σταθεῖσα εἰς τὸ πλάγι
θέσιν ἔλαθε ὡς εἰ μάγοι.
ἄκουσε ὦ Γεωργαντάρη!
εἶπ' ἡ Μοῦσα μὲ λαχτάρη!

Ἀφοῦ ὁ πατὴρ ἀνδρῶν τε
κίσμων ἔλων καὶ Θεῶν τε
ἠέλησε νὰ σὲ ποιήσῃ,
τὸ Ληξούρι νὰ τιμήσῃ.

Δαφιλῶς νὰ σεῦ χαρίσῃ
νοῦ καὶ δύναμη καὶ χάρι
νὰ σὲ λέγῃ ὅλη ἡ δύσι
τῶν τέρατομόρφων Πάρι.

Λάβε και από ἐμέ μιὰ χάρι·
ψάλε γαιδουρένιους στίχους
άσελγείς αίσχρους σαλιάρη
και με τούς όκτώ τούς ήχους.

Ψάλε τους εις τὸ άχούρι
ψάλε τους εις τὸ Ληξούρι
ψάλε τους εις τήν Ἀθήνα
σ' τή Βουλή τή Βουλγαρίνα.

Φθοῦ σου! γίνου ποιητής!
φθοῦ σου!... Νά μη βασκανθῆς!

Ποιητής Μουζικικός,
ποιητής άσελγικός,
ποιητής ύβριστικός,
ποιητής μαλτεζικός,
και τραγελαφικός.

Ποιητής σαλιατικός,
ποιητής κνουτιστικός,
ποιητής Ματζεπικός,
ποιητής Παγοδικός,
και Μεσαιονικός.

Ποιητής Λιξουρικός
ποιητής Τογγουζικός,
ποιητής Κισνοβικός,
ποιητής χαχολικός,
και χλεμποκδασικός.

Ποιητής συνοδικός
ποιητής δεσποτικός,
ποιητής παπαδικός
ποιητής μοναχικός
και Μητροπαλουκικός!

Ποιητής πρασαδικός
ποιητής θηταικός
ποιητής παρθενικός
ποιητής κοριτζικός
και τήττογουναρικός!

Ποιητής γραμματικός
ποιητής μαγκουφικός
ποιητής μουνουχικός,
ποιητής βαρβατικός
κι' άλφαθητομηνικός!

Ποιητής Ἰβανικός
ποιητής κνουσμπουρδικός
ποιητής Ἀρκαδικός
ποιητής Σαν-Κρητικός
και βρωμοποιηματουρικός!

Ποιητής ψαρευτικός
ποιητής μαριδικός,
ποιητής μουρουνικός,
ποιητής χταποδικός
και σελευκοχλοροκουκικός.

Ποιητής βουλευτικός,
 ποιητής ημερηχικός,
 ποιητής πορδεδρικός,
 ποιητής συγλασιικός,
 καί ρουφοαερικός!

Φθοῦ σου! . . . νὰ μὴ βασκανθῆς!
 Φθοῦ σου! . . . νὰ μὴν κρεμκοθῆς!

Λάβε ἔμπνευσι ἀπ' τὰ μέρη
 ποῦ κακὴ ὄσμη εὐγα' ν' ι,
 τρῶγε κάθε μεσημέρι
 ὅ,τι ἀπὸ χθῆς σοῦ μένει.

Τρῶγε τὰς κατὰ ἰδέας
 ὕλης τῆς μειοψηφίας,
 καὶ ῥητόρευσον σὺ νέας,
 ε' τῆ Βουλῆ τῆς Βουλγαρίας.

Ἄπ' τοῦ βήματος δὲ βλέπων
 τὰς συμπυκνωμένας κλάσεις,
 ρούφα ἕδωρ . . . ἀνατρέπων,
 τὰς τῶν ἐναντίων φράσεις.

Ἔσο ἀναγκαῖον κτήμα
 ὄλου τοῦ Πανελληνίου
 χαλεπὸν δὲ ἔσο κτήμα
 ἀντιπάλων Ληξουρίου.

Ἄπὸ σήμερον θὰ παύσης
 πλὴρ ἀνάρθως ν' ἀγκαρίζης
 ἔναρθρον θὰ ἀπολαύσης
 τὴν φωνὴν καὶ θὰ κνοῦτίζης.

Τὸ γκά . . . γκά σου εὐς ε' τὸν Κάγκα
 φώναζε κνοῦ' κνοῦ' καὶ κνοῦτο!
 προσοχὴ μὴν πιάσης δάγκα
 τὴ γλωσσάρα σου μὲ τοῦτο.

Κνοῦτο λέγε τὸν Λεβίδη
 κνοῦτο τὴν κυρὰ Ἐλπίδα,
 κνοῦτο τὸν Φιλημονίδη
 κνοῦτο καὶ τὸν Τζιμπουρίδα.

Κνοῦτο λέγε τὸν Αἰῶνα
 κνοῦτο τὴν Ἐθνεγεραία,
 κνοῦτο Κρήτης τὸν ἀγῶνα
 κνοῦτο Ἀρχαῖι καὶ Θρησκεία.

Κνοῦτο ὁ πῆγασός σου ἄς εἶναι
 κνοῦτο καὶ ἡ μετρικὴ σου
 κνοῦτο ἔλαι αἰ' Ἀθῆναι,
 κνοῦτο κι' ἡ κακὴ ψυχρὴ σου.

Κνοῦ πρᾶι πρᾶι θὰ ψάλης,
 κνοῦ καὶ κάθε μεσημέρι,
 κνοῦ θὰ λέγῃσαι τῆς Πάλλης
 κνοῦλευτῆς δὲν θὰ ἔχῃς τέρι!

Μὲ τὴ νευρική σου πένα
 κνοῦτο τοῦ Παραμυθιώτη!
 κνοῦτο κνοῦ, ἀπὸ μπαλένα
 κνοῦ Ζωζοῦ τοῦ Ληξουριώτη.

Μιὰ βρωμοποιηματούρα
 ψάλε κατὰ τῆς θρησκείας,
 κνοῦτο! κνοῦ! καὶ κνοῦ καὶ Σπμούρα
 ψάλε κατὰ τῆς Ῥωσσίας.

ψάλε Θήταις ψάλε πῆτταις
 ψάλε πῆσσα μετρημένα
 ψάλε Μ, καὶ Ν καὶ μύταις
 νὰ μὴ σεβασθῆς κανένα!

Φάγε τῆς συκῆς τὸ φύλλον
 τὸ ἱμάτιον τὸ πρῶτον
 τῆς αἰδοῦς καὶ κάμε δειλὸν
 ὅ,τι κάμνε τόσο κρότον!

Ἰψώσε τὴν τὴν αὐλαίαν
 ποῦ ἀπ' τῆς κοσμογονίας
 κρύπτει μὴν σκηπὴν ὠραίαν
 ἔνεκεν παρατυπίας.

Μὲ μιὰ μόνη σου φυλλάδα
 κάμε θόρυβο κι' ἀντάρα,
 ἀνὰ πᾶσαν τὴν Ἑλλάδα
 νὰ μοῦ ζήσης Γεωργαντάρα!

Ὅ,τι ἔχει ἡ ἀνθρωπότης
 ἱερὸν ὄσιον θεῖον,
 μία περιφραστικότης
 τὸ θερμὸν τὸ κάμνει κρούον.

Ἀποπεριδιαγραμμάτου
 γράψε ὅταν θὰ θελήσης,
 τὰ ὑψηλὰ νὰ φέρης κάτου
 νὰ τὰ περιζωγραφήσης.

Ἄλλὰ πρόσεχε ἐνὸ βράχους
 τοῦ Λυκαβιτοῦ νὰ ζήσης!
 Γὰρ, διότι μετὰ τάχους
 εἰς Μαδρὰς θὰ μετοικήσης.

Κι' ὁ Ἀδάμ γὰρ καὶ ἡ Εὐὰ
 ζήτησαν νὰ φάγουν μοῦρα
 ἀλλὰ μιὰ φωνὴ κατέβα!
 τοὺς ἐφώναξε καὶ σπούρα!

Σπούρα ἀπ' τῆς Ἐδέμ τὸν κῆπο
 σπούρα ἀπ' τὴν ἀθανασία,
 κι' ἐν ἰδρωτί κι' ἐν ρύπω
 ζῆτε μὲ τὴν ἐργασία.

Καὶ τὴν ἔπαθ' ὁ ἀθῶος
 ὁ Ἀδάμ ἀπὸ τὴν γυναῖκα,

ΙΑΚΩΒΑΤΕΙΟΣ κί ἀπὸ τότε δὲν τοῦ σώνον
 ΔΗΜΟΣΙΑ ΚΕΝΤΡΙΚΗ ΒΙΒΛΙΟΘΗΚΗ
 ΜΟΥΣΕΙΟ ΛΗΞΟΥΡΙΟΥ τοῦ ἀνθρώπου οὔτε δέκα.

Προσοχή λοιπόν και σούτη
σούτη, ξούτη, μευτο μύτη
σούτη μη φας τὸ κουρκούτη
ποῦ φιλέψαν τὸ Θεορίτη

Αποδοξασθε τὸν θεόν
καὶ ἀναγγεῖτε τὸν υἱόν
αὐτοῦ ὅτι ἔκτισεν υἱόν
ἐκ τῆς οὐσίας αὐτοῦ
καὶ ἑαυτὸν ἔλαβεν
ἐκ τῆς οὐσίας αὐτοῦ
καὶ ἐγένετο σὰρξ
καὶ ἐσκήνωσεν
καὶ ἐμετῶμεν
καὶ ἐμετῶμεν
καὶ ἐμετῶμεν

Ἀλλὰ πῶς ἐλάλησεν
ἐκ τῆς οὐσίας αὐτοῦ
καὶ ἑαυτὸν ἔλαβεν
ἐκ τῆς οὐσίας αὐτοῦ
καὶ ἐγένετο σὰρξ
καὶ ἐσκήνωσεν
καὶ ἐμετῶμεν
καὶ ἐμετῶμεν
καὶ ἐμετῶμεν

Κι ὁ λόγος ἦν
καὶ ἡ ἔκτιστος
καὶ ἡ ἑαυτοῦ
καὶ ἡ ἑαυτοῦ
καὶ ἡ ἑαυτοῦ
καὶ ἡ ἑαυτοῦ
καὶ ἡ ἑαυτοῦ
καὶ ἡ ἑαυτοῦ
καὶ ἡ ἑαυτοῦ

Ὁ λόγος ἦν
καὶ ἡ ἑαυτοῦ
καὶ ἡ ἑαυτοῦ
καὶ ἡ ἑαυτοῦ
καὶ ἡ ἑαυτοῦ
καὶ ἡ ἑαυτοῦ
καὶ ἡ ἑαυτοῦ
καὶ ἡ ἑαυτοῦ

Ὁ λόγος ἦν
καὶ ἡ ἑαυτοῦ
καὶ ἡ ἑαυτοῦ
καὶ ἡ ἑαυτοῦ
καὶ ἡ ἑαυτοῦ
καὶ ἡ ἑαυτοῦ
καὶ ἡ ἑαυτοῦ
καὶ ἡ ἑαυτοῦ

καὶ ἡ ἑαυτοῦ
καὶ ἡ ἑαυτοῦ
καὶ ἡ ἑαυτοῦ
καὶ ἡ ἑαυτοῦ
καὶ ἡ ἑαυτοῦ
καὶ ἡ ἑαυτοῦ
καὶ ἡ ἑαυτοῦ
καὶ ἡ ἑαυτοῦ

ΩΔΗ Β'

Τῆς Θεᾶς τὸν θεῖον λόγον
μετὰ προσοχῆς μεγάλης
ἤκουσ' ὁ ἐκ τῶν ἀλόγων
ἐκλεκτὸς αὐτὸς τῆς Πάλης.

Καὶ εὐγνωμοσύνης δαίτημα
ἔσπευσεν εὐθύς νὰ ἐκφράσῃ,
τρὶς φωνάξας μ' ἓνα κοῦσμα
κνοῦτο, σμοῦρδ' ὅσα νὰ σιάσῃ.

Ἡ θεὰ εὐχαριστηθεῖσα
γὰ τὸ μέγα θαῦμα ταῦτα
ὅτι τὸ γὰρ, γὰρ, του ἴσα
μετεβλήθη εἰς σμοῦρδο, κνοῦτο!

Μὲ τὴν μαλακίτης χέρα
τοῦ ἐχάδευσε τὰ μοῦτρα,
καὶ τοῦ ἔμειν' ἐκεῖ πέρα
μία βούλλα ἀπὸ ποῦτρα.

Παρευθὺς χρυσῇ κεφάλη
ἄνωθεν ἐκεῖ κατέθη,
κί ἐπ' αὐτῆς ἡ γέα Ἑλλή
μὲ τὸν Φοῖβον τῆς ἐπέθη.

Πλὴν τὸν δυστυχή τρομάρα
τὸν ἐτζάκισε μεγάλη,
ἀφοῦ ἴσῃν μὲ πεντάρα!
εἶδε ἀπὸ ὑψηλὰ τὴν Πάλη!

Καὶ λυπήσου με Θεά μου!
ἔκραξε μὲ ὄμμα λάρου,
μὴ, μὴ σπᾶς τὰ κόκκαλά μου
ὡς τὰ τοῦ πτωχοῦ Ἰκάρου.

Μὴ φοβεῖσ' ἀγαπητόν μου
κτηνολογικόν μου κτῆμα
μὴ φοβοῦ τὸν πηγασόν μου,
εἶπ' ἡ Μοῦσα! παραχρῆμα

Σχίζουσα τὰς διαστάσεις,
τοῦ αἰθέρος ἢ νεφέλη
ς' τῆς Ῥωσσίας τὰς ἐκτάσεις,
ἔξεπέζευσεν ἡ Ἑλλη.

Ἴδου εἶπεν ἡ Ῥωσσία
Φρίξε μου κύρ Γεωργαντάρα!
νὰ ἡ Μόσχα ἢ Σιβηρία
σύνελθε ἀπ' τὴν τρομάρα!

Κι' ἅμα ἐπάτησε τὸν πόδα,
βλέπω τοῦ Οὐράλ τὰ ὄρη!
εἶπε, βλέπω μιὰ παγόδα,
νὰ Κρεμλίνο νὰ καντόρη!

Νὰ νταμόζινα, ντιβόρι,
λώττικαις, νὰ παραχώτη,
σούντινα, νὰ Τζόρνα Μόρι,
νὰ κουπέτζι, νὰ τὸ σσιώτη.

Νὰ τοῦ Βαραντζόφ τζαρκοῖ
ἢ Γκουμπέρνια ἢ Νόδα
βότικα, βινό, ντανσκοῖ
νὰ Σαράτοβο, Κισνόδα.

Τζόρνα χλέμπα, κράσνα ρίμπα,
μπίρζα, λάφκα, καὶ ζακούσκα,
ντά, μπλαγανταροῦ σπασίμπα
σαμαβάρ χαρώσσο, περκούσκα.

Σελεμπρόν ρουμπλι, μπαλσσοῖ
πόλη, πλατίνα, ζολοτόι.

Ἔστιν χαρασσιώ!
βότικα βινό! !

Ἔστιν χαρασσιώ!
βότικα βινό! !

Εὔγε τετραπόδων κλέος
τὸ θετὸν τέκνον τοῦ Δία,
γλῶσσαν ἔμαθες εὐθέως
ἀλλὰ εἶδες τὴ Ῥωσσία.

Σ' τὸ Ληξούρι τόρα δράμα
κι' ὀμιλῶν πάντα ἀκρίτως,
τὸν κοσμοπολίτη κάμει
λέγων λόγια ἀσυναρτήτως.

Χωρικούς ὅσους τυγχάνεις
κινδυνεύει ἡ θρησκεία
λέγε τους χωρὶς νὰ χάνης,
ἀπ' τὰ χεῖλη τῆ Ρωσσία.

Συζητῶν δὲ κρύα κρύα
μετὰ νομικῶν δασκάλων,
ὕβριζε τὴν τῆ Ρωσσία,
εἰς ἐπίδειξις μεγάλων.

Μετὰ περαματαρέων
εἰς τοῦ Ληξουριοῦ τοὺς μάλους
λέγε, ὅτι εἶδες πλέον
καὶ τῆς γῆς τοὺς δύο πόλους.

Καὶ μὲ ὅλη τὴ μορφὴ σου
τῆ γαῖδουροκαμωμένα,
θ' αὐξήθη ἡ ὑπόληψίς σου
εἰς τῆς γῆς τὴν οἰκουμένην.

Ἐπεὶ τοῦ λαοῦ νὰ εἶσαι
ὅταν μένης εἰς τὴν Πάλη,
ἀλλαχοῦ δὲ πάντα βροῖσε
τὸν λαὸν λαὸν χαμάλη!

Γλώσσαις ἔχε πάντα δύο
ὡς ὁ ὄφις εἰς τὴν Εὐα,
κι' ὅταν αἰσθανθῆς τὸ κρυὸ
ε' τὸ ὑπόγειο κατέβα.

Δισκοπότηρα δισκάρια
πετραχείλια καὶ λαβίδαίς,
λέγε πῶς τὰ χεῖς τιμάρια
κι' εἶσαι ἀπ' τοὺς εὐσεβίδαίς.

Λέγε πῶς εἶναι δύο χροῖνα
ὅπου ἄγισ' ὁ παππούς σου,
ποῦ σκοτώσαν με κωτρόνια!
ὁ λαὸς τοῦ Ληξουριοῦ σου!

Λέγε πῶς νύκτωρ δεκάκις
δέεσαι γονατισμένος,
γιὰ λαό!! Ἄλλ' ὁ Κοζάκης
ὁ θεοκαταραμένος.

Μὲ τὸ διάβολο ἔχει τέρι
καὶ τραβᾷ ταῖς προσευχαῖς σου
μὲ τ' ἀριστερὸ τὸ χέρι,
καὶ δὲν πιάνοντ' αἱ εὐχαί σου.

Τοὺς δαιμόνους τοὺς διαβόλους
ε' τὴν κοιλιὰ σου νὰ τοὺς ἔχης,
νὰ τοὺς σπέρνης ὡς φασόλους
ὅταν τὰ χωρία τρέχης.

Νὰ τοὺς ρίπτῃς σ' τοὺς ἐχθροὺς σου
κόπτων πλὴν τὰ κέρατά των·
μὴ σοῦ σπάσουν τοὺς νεφροὺς σου
καὶ γελάσουν σ' τὰ σωστά των,

Ξέθαψε καὶ τὸν Καίρη
ἀπ' τὸ ἥσυχό του μνημα,
ἀρκεῖ νὰ σοῦ ρεουσίρη
ς' τὸ ὑποκριτικό σου σχῆμα.

Ἀποστόλους Χρυσοστόμους
παντοκρατωροκκλησίαις,
φώναζε πάντα σ' τοὺς δρόμους,
πῶς ταῖς κλέπτουν ἢ Σμπουρδαῖς!

Ἵτι κλέπτουν καὶ καμπάναις!
μ' ὅλα τὰ καμπαναρεῖα!
γιὰ νὰ βράσουν μελιτζάναις
ς' τῶν σπητιῶν τὰ μαγειρεῖα!

Σ' τοὺς ἀπλοῦς αὐτοὺς χωριάτας
τοὺς ἐχθροὺς σου συκοφάντει,
κάμνε εἰς τοὺς Θινεάτας
τὸν προφήτη καὶ τὸν μάντη.

Συκοφάντει τὸν Σκαλιζούνη
καὶ τὸν Ἀραβαντινάνη,
ὅτ' ἐφάγανε γουρούνη
ἐναντίον σ' τὸ ἀλκοράνη.

Συκοφάντει καὶ τὸ Σπύρο
καὶ τὸ νέο Μεταξάκη,
πῶς σ' ὠνόμασάνε χοῖρο,
καὶ σοῦ 'κόψαν τὸ μουστάκι.

Τὸ γιατρὸ τὸν Πρετεντέρι
πρόσεχε μὴ λησμονήσης,
ὅτι ἔκοψ' ἓνα χέρι
μιᾶς Ἀγίας νὰ ἱστορήσης.

Ἵτι ἔκοψ' ἓνα κάλον
ἐνὸς γεροερμηῆτη,
κι' ὅτι ἔσκασ' ἓναν ἄλλον
ἀφοῦ τοῦ 'σφιγξε τὴ μύτη.

Καὶ αὐτοῦ τοῦ Μαυρογένη
νὰ τοῦ ψάλης δὰ καμπόσα
γιατί καὶ αὐτὸς σοῦ σβένει,
τὸ κερὶ σου μὲ τὴ γλώσσα.

Τοῦ Κουρκουμποκουρκουμέλη
ποῦ ὑπομνηματογράφει,
καὶ τὴν Κέρκυρα τὴ θέλει,
νὰ τὴν τρώγῃ ὡς πιλάφη.

Ποῦ τὴν Ἀγγλικὴ τὴ λίρα
προσκυνᾷ ὡς τὸ Θεό του,
τὴ δραχμὴ τὴ λέγει ψείρα
ὅπου τρώγῃ τὸ λαιμό του.

Δόσε του ένα μπερτάχι
για να μάθη και το όχι,
έπειδή εις πάσα μάχη
ναί! φωνάζει απ' την κόχη.

Του Ούζουμι Παπαδάτου
του ψηλού λιγνού κι αφράτου
όπου ναί και ναί και ναίξη
λέγει όσον να του φέξη.

Ψάλε του μια καλαντούρα
να μου ζήσης Γιωργαντούρα!
μάθε του πως τρών τὰ μούρα
για να νοιώση βαρβατούρα.

Κατά του Αγιομαυρίτη
Σπύρου του Βαλλαωρίτη
γράψε ύβρεις και κατάραις
άραις μάραις κουκουνάραις.

Γράψε πως ταις φαβορίταις
μέ το ούνταγάτζ ασπρίζει
κι' ότι τάχα δύο θήταις
μέ τὰ φρύδια σχηματίζει.

Ενθυμού δέ κι' άλλο ένα
πως όσφραίνεται όξέως
απ' έδω έως τή Βιέννα
τό βασιλικό ό νέος.

Πώς ή Κηφισσιά τ' άρέσει
ή Βουλή του κάνει πληξι
κι' ότι πάντα έν άνέσει
ύποσκάπ' ό,τι θά ρίξη...

Και για τον Αριστοτέλη
μια βρωμοποιηματούρα
μέ μαχαρονίων βέλη
δέν κάμνει κακή φιγούρα!

Κρέμαστον εις του πλατάνου
τον ψηλότερό του κλώνο
νά σε βλέπη απ' επάνου
κρεμασμένος ένα χρόνο.

Νά σε βλέπη να ζηλεύη
που φασκομηλιαίς μυρίζεις
νά γυρεύη να κατέβη
άλλά συ να τον γρυλίζης.

Αλλά πρόσεχε γαιδούρη
απ' επάνω μην ξεκόψει
και σου φέρει μέσ' σ' τή μούρη
μιάμισυ δουζίνα μπόξη.

Και θα κλαίς σαν ό Θεραίτης
που τον έδειρ' ό Θιακιώτης
που ήταν σαν Βαλλαωρίτης
παλληκαρι πατριώτης.

Ἔχει τοιγαροῦν μιὰ χέρα
ὅπου ὅταν τὴν φουχτιάσῃ
τὰ σαγόνια σου παντιέρα
δύναται νὰ σοῦ τὰ φκιάσῃ.

Καὶ τὰ δόντια σου νὰ σπείρῃ
ἴσάν φασουλία σ' τὸ χωράφι
καὶ θ' ἀκούσω τοῦ Ἐμίρη
τὸ Ἀμάν! Ἀμάν! νισάφη!!

Εἰς τὴ Ζάκυνθο κατόπι
πέρασε ἀλλ' ἰνκονίτο!!...
γιατὶ ἅμα σὲ γνωρίσουν
θὲ νὰ σὲ χορτάσουν Ζήτω.

Τὸν Λομπάρδο γὰ τὸν λούσση!
ἐχθρὸς εἶναι τῆς Ἀγγλίας
κι' ὅ,τι λέγει ν' ἀντικρούσση
ὅτ' εἶν' φίλος τῆς Φωσσίας.

Θέλει Κρήτη Θεσσαλία
θέλει τὴ μεγάλ' ἰδέα,
Ἦπειρο Μακεδονία
πράγματα ἄσχημα καὶ νέα.

Τῆς πατρίδος τὸ συμφέρον
εἶναι δουλοψηχία
ἐτὶ ἐδόξαζ' ὁ Κικέρων
ὅπου ἔχασ' ἡ Ἀγγλία!

Τώρα τί γυρεύει ἐτοῦτο
τὸ κεφάλι τὸ κουρλένιο
δὲν τοῦ πρέπει ἓνα κνουτο
Τηλεγραφοσυρματένιο;

Φρόντισε καὶ δόσετοῦ το
νὰ κρυώσουν τὰ μυαλά του
κνουτο δὸς του Τιγγαροῦτο
γιὰ νὰ ἔλθῃ σ' τὰ σωστά του.

Τὴν διαβολο-Κουμουντούρα
Ἄρπαξέ την ἀπ' τὸν πόδα,
μὲ τζοπάνικη μαγκούρα
γιατ' ὑπάγει εἰς τὴν Παγόδα!

Καὶ χορταίνει τοὺς Ἐγγλέζους
ὅτι θέλει ἡσυχία
καὶ γλυκαίνει τοὺς Φραντζέζους
ὅτ' ἡ Κρήτη εἶναι κρύα.

Πλὴν πυρκαϊὰ θ' ἀνάψῃ
ἐς τὴν Ἀνατολὴν ναυθένια.
ποῦ ἀπειλεῖ νὰ κατακάψῃ
τοῦ Ἀζίζη μας τὰ γένια.

Τζάκω την μὲ τὴν μαγκούρα
τὴν πονηρο-Κουμουντούρα
ράψε την μὲ σακκορράφα
μὲ μιὰ πλάφα.

Γιὰ νὰ υπάγουν ἐς τὴ δουλιὰ τους
ὅσοι ἐπάσαν τὸ τουφέκι
νὰ κυττάζουν τὰ παιδιὰ τους
Καὶ νὰ τρώγουνε μαπουρέκι

Τῶν ὁμογενῶν αἱ λίραις
τὴν Ἑλλάδα τὴν κοιμίζουσι
ἐνῶ ὅταν ἔχη φείραις
κάθε βράδυ τὴν ζυπνίζουσι

Τώρα ποῦ εἶναι καλοκαίρι
φόρσε τζουμπέ τζακτζίρι
ἵνα δροσιθῆς ἐν μέρει
καὶ τὸν δυστυχῆ Καίρη

Ἐντελῶς ἀναπληρώσης
ὅπου ἔφυγ' ἀπ' τὴν μάνδρα
καὶ παρηγορίαν δόσης
ς' τὸν ἀρχιτζουμπέ τὸν ἄνδρα

Μετὰ τοῦ Καλυδονίου
Κάπρου ἐὰν συμμαχήσης
πρόσεξόν εἰς τοῦ θηρίου
τὴν κοιλιὰ μὴν κατοικήσης

Ὁ υἱὸς γὰρ τοῦ Οἰνέως
πρόκειται πολιορκίαν
νὰ τοῦ κάμη καὶ ταχέως
θέλει πάθει ἀσιτεΐαν

Εἰς τὴν παῖνα ποῦ θὰ κάψη
τὸ στομάχι του μὲ πύσσα,
ὅταν μπουκούνι θὰ σὲ χάψη
γιατὶ θὰ τὸν πιᾶση λύσσα

Τὴν καρδιά ὅταν τοῦ σχίσῃ
Μελεάγρου τὸ κοντάρι,
τότε πλέον θέλει δύσει
τῆς Τουρκίας τὸ φεγγάρι

Ἴδου δὲ τί θὰ πρεσβεύης,
τὴν πατρίδα νὰ δουλεύης!

Κάτω ὁ πόλεμος κ' ἡ Κρήτη
ζήτω ἄκρα ἡσυχία
γιούχα τοῦ Βαλλαωρίτη
ἡ πολεμορητορεία

Ζήτω ζήτω ἡ ἡσυχία
ζήτω ζήτω ἡ Τουρκία
ζήτω ζήτω ὁ Σουλτάνος
τῆς Εὐρώπης μεγιστάνος

Αὗται θὰ εἶν' αἱ ἀρχαὶ σου
τὰς ὁποίας θὰ κυρῶξής!

Ἐταν εἰς τὸν μιναρέ σου
να ἀναβῆς νὰ ἀγκαρίξῃς

ΙΑΚΩΒΑΤΕΙΟ
ΔΗΜΟΣΙΑ ΚΕΝΤΡΙΚΗ ΒΙΒΛΙΟΘΗΚΗ
ΜΟΥΣΕΙΟ ΛΗΘΟΥΡΙΟΥ

Όταν ντίνιους ές ίντράρε
θα σου είπουν ίν--πρεζιδέντζα
κι' όταν ντίνιους ές μπαρκάρε
μέ λειμονορεβερέντζα. . . . !!

Τ Ε Λ Ο Σ .

πάρησι δ' ίν τομαδάρι δ' ατζάρι
.....
πάρησι δ' ίν τομαδάρι δ' ατζάρι

πάρησι δ' ίν τομαδάρι δ' ατζάρι
.....
πάρησι δ' ίν τομαδάρι δ' ατζάρι

ΣΤΑΤΕΙΟΝ
ΙΑΚΩΒΑΤΕΡΟΥ
ΔΗΜΟΣΙΑ ΚΕΝΤΡΙΚΗ ΒΙΒΛΙΟΘΗΚΗ
ΜΟΥΣΕΙΟ ΑΘΕΟΥΡΙΟΥ
ΣΥΛΛΟΓΗ Π. ΠΑΤΡΙΚΙΟΥ

ΙΑΚΩΒΑΤΕΙΟΣ
ΔΗΜΟΣΙΑ ΚΕΝΤΡΙΚΗ ΒΙΒΛΙΟΘΗΚΗ ΜΟΥΣΕΙΟ ΛΗΘΟΥΡΙΟΥ
ΣΥΛΛΟΓΗ Π. ΠΑΤΡΙΚΙΟΥ

A1.52.Φ14.0007

ΙΑΚΩΒΑΤΕΙΟΣ
ΔΗΜΟΣΙΑ ΚΕΝΤΡΙΚΗ ΒΙΒΛΙΟΘΗΚΗ
ΜΟΥΣΕΙΟ ΛΗΘΟΥΡΙΟΥ

Εύρίσκεται παρά τῷ βιβλιοπωλείῳ Κ. Νάκη.

ΙΑΚΩΒΑΤΕΙΟΣ
ΔΗΜΟΣΙΑ ΚΕΝΤΡΙΚΗ ΒΙΒΛΙΟΘΗΚΗ
ΜΟΥΣΕΙΟ ΑΗΣΟΥΡΙΟΥ